

3. De in artikel 24 van het Statuut bedoelde bijstandverplichting ziet op de verdediging van de ambtenaren door de instelling tegen handelingen van derden, en niet tegen handelingen van de instelling zelf, het toezicht waarop in andere bepalingen van het Statuut wordt geregeld.

In zaak 178/80,

A. BELLARDI-RICCI, D. KLEYMANS, J. GOETSCHALKX, S. BAUER, E. RITTWEGER, vertalers bij de dienst Vertalingen op middellange en lange termijn van de Commissie te Luxemburg, te dezen vertegenwoordigd en bijgestaan door V. Biel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, Rue des Glacis 18A,

verzoekers,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, te dezen vertegenwoordigd door haar juridisch hoofdadviseur R. Baeyens als gemachtigde, bijgestaan door R. Andersen, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van haar juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tegen de huidige structuur van de dienst Vertalingen op middellange en lange termijn en tegen de stilzwijgende weigering van de Commissie de structuur van deze dienst te wijzigen door omzetting van de thans bestaande secties in afdelingen door een herwaardering van functies,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer), samengesteld als volgt: O. Due, kamerpresident, P. Pescatore en A. Chloros, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

De dienst Vertalingen op middellange en lange termijn wordt genoemd in artikel 8 van het besluit van 8 april 1965 van de vertegenwoordigers van de regeringen der Lid-Statens, genomen krachtens artikel 37 van het Verdrag van 8 april 1965 tot instelling van één Raad en één Commissie, welke de Europese Gemeenschappen gemeen hebben, en betreffende de voorlopige vestiging van bepaalde instellingen en van bepaalde diensten der Gemeenschappen. Deze dienst is verbonden aan het te Luxemburg gevestigde Bureau voor officiële publikaties en het personeel ervan is steeds opgenomen geweest op de lijst van het aantal ambten van de Commissie. De dienst behoort thans tot het directoraat-generaal IX, Personeelszaken en Algemeen beheer, bestaande uit vijf directoraten te Brussel, waaronder directoraat D, Vertaling, documentatie, vermenigvuldiging, bibliotheek, dat op zijn beurt is onderverdeeld in elf afdelingen, waarvan zeven zich bezighouden met vertaalwerkzaamheden.

Tot dat directoraat-generaal behoort voorts een directoraat te Luxemburg, bestaande uit zeven afdelingen, waarvan de dienst Vertalingen op middellange en lange termijn de zevende is. Hij is onderverdeeld in zes secties, een voor elke taal.

Met betrekking tot de organisatie van deze zijn herhaaldelijk schriftelijke vragen gesteld en zijn voorts door de sectiehoofden van de dienst gezamenlijk eisen geformuleerd, teneinde te komen tot omzetting van de verschillende secties in even veel afdelingen, elk onder leiding van een afdelingshoofd met de rang L/A 3.

Na een briefwisseling tussen de betrokkenen en de voorzitter van de Commissie in de jaren 1973/1974 werden in 1975 twee nieuwe L/A 3-posten ingesteld, waar in 1978 nog een derde bij kwam. Deze werden echter niet omschreven als posten van afdelingshoofd, zoals de betrokkenen hadden gewild, doch als posten van „adviseur”.

In antwoord op een door de betrokkenen gezamenlijk ondertekende brief van 16 juli 1975 schreef de voorzitter van de Commissie hun op 19 september 1975, dat het besluit van de Commissie de ingestelde posten te omschrijven als posten van adviseur, voortkwam uit de noodzaak in Luxemburg een homogene administratieve structuur te handhaven, en niet in strijd was met het plan van de Commissie de dienst geleidelijk te herstructureren. Na verordening nr. 912/78 van de Raad van 2 mei 1978 tot wijziging van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen en de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van deze gemeenschappen, waarvan artikel 13 wijziging bracht in bijlage I, deel A, van het Statuut inzake het verband tussen standaardfuncties en loopbanen in elk de ca-

tegoriën en in de groep voor de talendienst, wendden de sectiehoofden zich op 12 juli 1978 gezamenlijk tot de voorzitter van de Commissie met een brief waarin zij verzochten hen in te delen als afdelingshoofd in de rang L/A 3. Deze brief werd door de diensten van de Commissie beschouwd als een verzoek in de zin van artikel 90, lid 1, van het Statuut en op 7 september 1978 als zodanig ingeschreven op het secretariaat-generaal van de Commissie onder nr. 1408/D/78.

Op 12 maart 1979 schreven de betrokkenen een nieuwe brief, waarin zij verzochten de drie adviseursposten, die aan enkele sectiehoofden te Luxemburg waren toegekend, om te zetten in posten van afdelingshoofd in de rang L/A 3 en nog vijf posten van dezelfde rang in te stellen.

Op 31 juli 1979 antwoordde het lid van de Commissie Tugendhat, dat de Commissie in het kader van de ontwerp-begroting 1980 de begrotingsautoriteiten had gevraagd om een post van adjunct-directeur-generaal voor directoraat-generaal IX te Luxemburg en dat, wanneer men eenmaal over deze post kon beschikken, een herstructurering van de diensten van het directoraat-generaal mogelijk zou zijn. In dit kader zou dan een onderzoek worden ingesteld naar de organisatie van de talendiensten te Luxemburg, waarbij rekening zou worden gehouden zowel met de opgetreden of voorzienbare operationele wijzigingen (toetreding van Griekenland) als met de organisatie van de overeenkomstige diensten te Brussel; aan de hand van de resultaten van dat onderzoek zou het mogelijk zijn op de begroting 1981 nieuwe posten aan te vragen met het oog op de invoering van de nieuwe structuur. In een brief van 21 december 1979 wezen de betrokkenen erop, dat het probleem van de herstructurering van de dienst niet moest worden benaderd in termen van personeelssterkte, maar van verant-

woordelijkheid. Zij verzochten om regularisatie van de bestaande functie.

Verzoekers hadden inmiddels ieder afzonderlijk bij brief van 21 juni 1979, op het secretariaat-generaal van de Commissie ingeschreven op 22 juni 1979, een verzoek gedaan in de zin van artikel 90, lid 1, van het Statuut, waarin zij de Commissie verzochten alle nodige administratieve en budgettaire stappen te doen om de posten van sectiehoofd om te zetten in posten van afdelingshoofd met de rang L/A 3.

Bij brief van 17 januari 1980, op het secretariaat-generaal van de Commissie ingeschreven op 21 januari 1980, dienden zij bij het tot aanstelling bevoegd gezag een klacht overeenkomstig artikel 90, lid 2, van het Statuut in tegen de stilwijgende afwijzing van hun verzoek. Vervolgens hebben zij bij verzoekschrift van 16 augustus 1980, ingeschreven bij het Hof op 18 augustus 1980 met de vermelding „ontvangen 16 augustus 1980”, het onderhavige beroep ingesteld.

Het Hof (Tweede kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoekers concluderen dat het den Hove behage:

te verstaan en vast te stellen:

- a) dat de Commissie het Statuut en haar eigen wettelijke verplichtingen heeft geschonden door de discriminatie en

ongelijke behandeling van twee identieke diensten,

dan wel verzoekers toe te staan, voor zoveel nodig door getuigen te bewijzen dat het Statuut, met name artikel 5, lid 3, alsmede de beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden;

- b) dat de huidige situatie onwettig is, en bijgevolg
- c) de Commissie te gelasten haar belofte om de talensecties in Luxemburg om te zetten in afdelingen, na te komen,
- d) het verzoek om de thans door verzoekers vervulde functies te herwaarderen, in te willigen en hen bijgevolg tot afdelingshoofd te benoemen,
- e) in alle geval de Commissie in de proceskosten te verwijzen.

Verweerster concludeert dat het den Hove behage:

- het beroep niet-ontvankelijk, althans ongegrond te verklaren;
- verzoekers in de kosten te verwijzen.

III — Middelen en argumenten van partijen

De ontvankelijkheid

Verzoekers stellen dat hun beroep ontvankelijk is: het is ingesteld binnen de statutaire termijn en overeenkomstig de geldende procedurevoorschriften; het is gericht tegen een stilzwijgend besluit tot afwijzing van hun verzoek om herwaar-

dering en tegen het niet nemen van een bij het Statuut verplichte maatregel in de zin van artikel 90, lid 2, aangezien het tot aanstelling bevoegd gezag de discriminatie en de ongelijke behandeling ongedaan had moeten maken in plaats van te volstaan met vage beloften; de bestaande situatie is voor hen bezwarend in de zin van artikel 91 van het Statuut.

Verweerster voert in haar verweerschrift twee middelen aan tegen de ontvankelijkheid van het beroep.

In de eerste plaats moet de brief die verzoekers tezamen met de overige sectiehoofden van de dienst Vertalingen op middellange en lange termijn op 12 juli 1978 aan de voorzitter van de commissie hebben geschreven en waarin zij vroegen om „herindeling” in de rang L/A 3, worden beschouwd als een verzoek in de zin van artikel 90, lid 1, van het Statuut. Deze brief is op 7 september 1978 terecht als zodanig ingeschreven op het secretariaat-generaal van de Commissie.

Laatstgenoemde datum vormde bijgevolg het beginpunt van de in artikel 90, lid 1, van het Statuut bedoelde termijn van vier maanden.

Toen binnen deze termijn geen gevolg aan hun verzoek was gegeven, hadden de betrokkenen binnen drie maanden daarna een klacht in de zin van artikel 90, lid 2, van het Statuut kunnen indienen tegen de stilzwijgende afwijzing van hun verzoek; zou het tot aanstelling bevoegde gezag vervolgens niet binnen vier maanden hebben geantwoord, dan hadden zij krachtens artikel 91 van het Statuut een beroep op het Hof kunnen instellen tegen de stilzwijgende afwijzing van de klacht. Nu dit niet is geschied, moet worden aangenomen dat verzoekers hun recht hebben verwerkt.

De individuele verzoeken, ingediend bij brief van 21 juni 1979 en op het secretariaat van de Commissie ingeschreven op

22 juni 1979, konden onder die omstandigheden geen nieuwe termijn voor het beroep in rechte doen ingaan, aangezien zij hetzelfde onderwerp hadden als het eerdere gezamenlijke verzoek.

Mocht het eerste middel worden verworpen, dan moet erop worden gewezen, dat het beroep uiterlijk op donderdag 17 augustus 1980 had moeten worden ingesteld. Daar het verzoekschrift op vrijdag 18 augustus 1980 in het register van het Hof is ingeschreven, moet het beroep in ieder geval als tardief worden beschouwd.

In repliek betogen *verzoekers* met betrekking tot het eerste middel betreffende de ontvankelijkheid, dat hun gezamenlijke schrijven van 12 juli 1978 geen echt verzoek in de zin van artikel 90, lid 1, van het Statuut was, doch een gewone brief in het kader van hun briefwisseling met de Commissie.

Zij wijzen erop dat de Commissie bij interne regeling speciale verzendformulieren heeft ingevoerd, waarop de afzender de aard van het stuk moet aangeven.

Aan bedoeld schrijven nu was geen enkel formulier van dien aard gehecht, terwijl het schrijven zelf noch het woord verzoek noch een overeenkomstige term bevat; enkel in de kantlijn van het stuk is het woord verzoek door een ambtenaar in Brussel met de hand erbij geschreven.

Ook toen de briefschrijvers de voorzitter van de Commissie op 12 maart 1979 aan hun schrijven herinnerden, spraken zij van een „brief”, en deze term komt ook voor in het antwoord van de heer Tugendhat van 31 juli 1979, waarin het

schrijven wordt aangeduid met „de in aanhef genoemde brief”.

Het gaat derhalve niet aan, van een gewone brief een formeel administratief verzoek te maken. Het kan hoogstens een mededeling zijn in het kader van een open discussie tussen verzoekers en de Commissie. De termijnen moeten dus worden berekend vanaf 22 juni 1979, de datum waarop de individuele verzoeken van 21 juni 1979 zijn ingeschreven.

Met betrekking tot het tweede middel van de Commissie, inzake de datum van nederlegging van het beroep, dat volgens haar uiterlijk op donderdag 17 augustus had moeten zijn ingesteld, merken verzoekers op dat de 18e augustus geen vrijdag was, doch een maandag, en dat de griffier van het Hof op verzoek van hun raadsman heeft bevestigd dat het verzoekschrift op 16 augustus ten Hove is neergelegd en op 18 augustus in het register is ingeschreven met de vermelding „ontvangen op 16 augustus 1980”. Deze rectificatie zou voor verweerster aanleiding moeten zijn om haar tweede middel inzake de ontvankelijkheid te laten vallen. Het zou trouwens ook moeten worden verworpen op grond van artikel 80, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering, volgens hetwelk een verzoeker zijn beroep kan instellen tot aan het einde van de volgende werkdag, wanneer de termijn verstrijkt op een zondag of een wettelijk erkende feestdag. Het beroep zou dus ook ontvankelijk zijn indien het op maandag 18 augustus was ingesteld.

Verweerster merkt in dupliek op, dat met betrekking tot het karakter van de gezamenlijke brief van 12 juli 1978 moet worden onderzocht of een brief, om als verzoek in de zin van artikel 90, lid 1, van het Statuut te kunnen gelden, door de betrokkene uitdrukkelijk als verzoek moet worden aangeduid, dan wel of het

voldoende is dat het eigenlijke doel ervan is het tot aanstelling bevoegd gezag uit te nodigen een besluit jegens hem te nemen. Verweerster spreekt zich uit voor deze laatste oplossing en citeert hiertoe de brief van de heer Tugendhat van 31 juli 1979, die begint als volgt: „Eindelijk kan ik ingaan op uw in aanhef genoemde brief, waarin u verzoekt om herindeling van een aantal sectiehoofden van de dienst vertalingen te Luxemburg in de rang L/A 3.”

Met betrekking tot het tweede subsidiaire middel, inhoudende dat het beroep te laat ter griffie van het Hof is neergelegd, erkent verweerster dat het beroep, gezien de door verzoekers in dupliek gegeven toelichting, ontvankelijk is; zij houdt echter vast aan haar opmerkingen over de aard van de brief van verzoekers van 12 juli 1978.

Ten gronde

Verzoekers verwijten de Commissie:

- a) niet-naleving van artikel 5, lid 3, van het Statuut, inhoudende dat voor de ambtenaren die tot een zelfde categorie of groep behoren, dezelfde bepalingen met betrekking tot aanwerving en loopbaan gelden;
- b) schending van het non-discriminatiebeginsel;
- c) schending van het grondbeginsel van gelijke behandeling;
- d) schending van haar eigen, op 4 mei 1978 in werking getreden besluit tot

wijziging van de omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden die verbonden zijn aan de in bijlage I-A van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen genoemde standaardfuncties van de groep voor de talentdienst, volgens hetwelk „adviseurs” onder het gezag van een directeur-generaal of een directeur staan. Diegenen van verzoekers evenwel die tot adviseur zijn benoemd, hebben geen andere functie of tewerkstelling gekregen; zij zijn evenals voordien hun werkzaamheden van sectiehoofd blijven verrichten;

- e) niet-nakoming van haar bijstandsverplichting tegenover haar ambtenaren overeenkomstig artikel 24 van het Statuut, doordat zij weigert de ongelijke behandeling tussen Brussel en Luxemburg op te heffen door de tot discriminatie leidende structuur te herzien; de sectiehoofden in Luxemburg dragen immers dezelfde verantwoordelijkheid als hun collega's in Brussel en hebben de leiding over even veel of meer ambtenaren. De door de Commissie naar voren gebrachte overwegingen van budgettaire aard zijn een bedriegelijk voorwendsel, daar drie van de verzoekers de rang L/A 3 reeds bezitten en de beide anderen salarissen ontvangen die nauwelijks lager zijn dan zij zouden genieten wanneer hun post zou worden omgezet in een post van afdelingshoofd.

Verweerster antwoordt met een beroep op het algemene beginsel, dat iedere instelling zelf de interne organisatie van haar diensten heeft te bepalen en daartoe volgens de rechtspraak van het Hof in de zaken Prella (5/70), Vistosi (61/70) en Loebisch (14/79) beschikt over een ruime beoordelingsvrijheid. Vervolgens bespreekt zij punt voor punt de door verzoekers aangevoerde middelen.

- a) Niet-naleving van artikel 5, lid 3, van het Statuut

Verweerster stelt vast dat volgens artikel 5, leden 2 en 3, van het Statuut dezelfde voorwaarden hebben te gelden voor de aanwerving en de loopbaanontwikkeling van ambtenaren die tot een zelfde categorie of groep behoren. Volgens *verweerster* kan dus niet worden betwist, dat de ambtenaren van de dienst Vertalingen op middellange en lange termijn (DVMLT) alle gelijk worden behandeld, met name met betrekking tot de voorwaarden voor hun loopbaanontwikkeling. Voor zover de grief van verzoekers inhoudt dat voor de ambtenaren van deze dienst andere voorwaarden ter zake van de loopbaanontwikkeling worden gesteld dan voor hun collega's van de vertaalafdelingen van het directoraat D te Brussel en van de vertaaldiensten van de andere gemeenschapsinstellingen, valt die grief samen met het middel ontleend aan schending van het beginsel van gelijke behandeling en van het verbod van discriminatie tussen ambtenaren.

- b) Schending van het beginsel van gelijke behandeling en van het non-discriminatiebeginsel

Verweerster is van mening dat de organisatie van het directoraat-generaal IX, Personeel en algemeen beheer, en met name de verschillende structuur van de vertaaldiensten te Brussel en Luxemburg, onaantastbaar is voor kritiek. Daarin komt immers de ruime vrijheid tot uit-

drukking, waarover *verweerster* beschikt bij de vaststelling van haar organigram, alsmede haar discretionaire bevoegdheid ten aanzien van de inrichting van haar diensten. Te dezen citeert *verweerster* de rechtspraak van het Hof in de zaak-Loebisch (14/79), waaruit zij afleidt dat het beginsel van gelijke behandeling niet wordt geschonden doordat een instelling een post indeelt in een lagere rang dan die waarin een vergelijkbare post bij een andere instelling is ingedeeld. *Verweerster* ontkent niet dat zij voornemens is om, wanneer de begroting dat toelaat en de behoeften van de dienst het vereisen, de DVMLT geleidelijk te herstructureren. Zij betwist echter dat verzoekers het recht hebben te eisen dat zij tot deze herstructurering overgaat, en a fortiori dat zij dit stante pede doet. Zij voegt hieraan toe, dat een verschil in structuur gerechtvaardigd is wegens het verschil in hoeveelheid vertaalwerk van de DVMLT enerzijds en de vertaalafdelingen te Brussel anderzijds.

Verzoekers betwisten in repliek zowel de feiten als de rechtsgrondslag van het betoog van de Commissie. *Verweerster* maakt zich jegens hen schuldig aan discriminatie en ongelijke behandeling, daar zij toen zij hen tot sectiehoofd benoemde, veel strengere criteria toepaste dan thans. De discriminatie en de ongelijke behandeling komen tot uiting in een verlaging van de selectiecriteria, hetgeen bewijst dat de aanwervings- en loopbaanvoorwaarden van standplaats tot standplaats verschillen, terwijl die loopbanen op een bepaald moment dezelfde waren. Het gaat er verzoekers niet om, zelf te worden bevorderd, doch te komen tot herstructurering van een dienst die onbestuurbaar dreigt te worden. De door *verweerster* aangehaalde rechtspraak heeft bovendien niet de zin die deze eraan geeft: het arrest-Vistosi huldigt het beginsel van de vrije organisatie van de

diensten, doch onverminderd de bescherming van de statutaire rechten der ambtenaren. Het arrest-Loebisch is voor het onderhavige geschil niet relevant, daar het daarin enkel gaat om een vergelijking van de diensten van de verschillende instellingen, terwijl in casu moet worden vastgesteld of een instelling haar talentendienst op verschillende wijze mag inrichten, naargelang hij te Luxemburg of te Brussel is gevestigd.

Verweerster betwist in dupliek de conclusies die verzoeksters verbinden aan de eisen voor indiensttreding bij haar talentendiensten te Brussel en Luxemburg. Uit de kenningsgevingen van vacature blijkt dat de vereisten voor de beide standplaatsen overeenstemmen. De verklaringen van de Commissie inzake de loopbaanontwikkeling van verzoekers zijn niet tegenstrijdig. Budgettaire problemen hebben de verwezenlijking van haar voornemens verhinderd; eerst wanneer de Commissie over alle benodigde L/A 3-posten beschikt, kan zij de bestaande secties omzetten in even veel afdelingen, elk onder leiding van een afdelingshoofd. In het huidige stadium is de structuur van de DVMLT in ieder geval niet onwettig. De instelling van adviseursposten in de rang L/A 3, die nauwelijks verschillen van de posten van sectiehoofd, toont aan dat er met de voorgenomen herstructurering, hoe gedeeltelijk ook, een begin is gemaakt. *Verweerster* is het met verzoekers eens dat het probleem moet worden gesteld in termen van verrichte werkzaamheden en verantwoordelijkheden, en niet in termen van personeelssterke, maar wijst erop, dat het aantal personeelsleden een graadmeter is voor de omvang van de te vervullen taken en in ruime mate bepalend is voor de keuze van het type administratieve structuur.

Overigens is de Commissie van mening dat zij in casu bij de organisatie van haar diensten haar discretionaire bevoegdheid heeft gebruikt met inachtneming van de statutaire rechten der ambtenaren. Zij erkent uitdrukkelijk het rechtmatige karakter van de aspiraties van verzoekers, die trouwens overeenstemmen met haar eigen voornemens. Verzoekers hebben echter niet het recht een herstructurering af te dwingen of zelfs te beslissen op welk ogenblik deze moet worden gerealiseerd of voltooid. De Commissie heeft zich nimmer verbonden de voorgenomen herstructurering binnen een bepaalde termijn tot stand te brengen; zij is zich maar al te zeer bewust van de noodzaak om, gelet op de budgettaire beperkingen die een steeds grotere rol spelen, een keus te maken tussen alle aanvragen die bij haar worden ingediend, en aanvragen waaraan thans niet kan worden voldaan, tot later uit te stellen.

- c) Schending van het op 4 mei 1978 in werking getreden besluit van de Commissie tot wijziging van de omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden die verbonden zijn aan de in bijlage I-A van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Instellingen genoemde standaardfuncties van de groep voor de talentdienst

9

Verweerster zet uiteen dat de secties van de DVMLT steeds zijn geleid door amb-

tenaren met de rang L/A 4, onder het gezag van het afdelingshoofd met de rang L/A 3, die op zijn beurt staat onder het gezag van de directeur van directoraat-generaal IX te Luxemburg, en dat hun functies overeenstemmen met de omschrijving in bedoeld besluit, volgens hetwelk het hoofd van een groep vertalers „de werkzaamheden regelt van een groep vertalers . . . ; toeziet op de bijscholing van de leden van zijn groep.” Het leiden van de groep met de daaraan verbonden planning, werkvoorbereiding in-achtneming van termijnen en opstelling van beoordelingsrapporten behoort dus normaliter tot de bevoegdheden van een ambtenaar met de rang L/A 4.

De instelling van de drie L/A 3-posten was slechts een fase in de geleidelijke wijziging van de structuur van de vertaaldiensten te Luxemburg. Daarmee heeft verweerster de vertaalsecties willen omzetten in vertaalafdelingen onder leiding van een afdelingshoofd; de daarmee overeenstemmende ambten komen trouwens in het organigram niet voor. De werkzaamheden die worden verricht door de tot „adviseur” benoemde ambtenaren, zijn niet die van een hoofd van een vertaalafdeling. Ook na de volledige herstructurering van de DVMLT in de door verzoekers gewenste zin zal het de Commissie zijn die krachtens haar organisatiebevoegdheid in de ambten van afdelingshoofd zal moeten voorzien, daarbij uitgaand van het belang van de dienst en zonder dat verzoekers zich jegens

haar kunnen beroepen op enig recht om in de ambten te worden benoemd.

In repliek houden *verzoekers* staande, dat de Commissie genoemd besluit heeft geschonden, daar er in hun verantwoordelijkheden en in hun situatie geen enkele wijziging is gekomen. Zij wijzen erop, dat de drie tot „adviseur” benoemde ambtenaren evenals voorheen hiërarchisch onder een afdelingshoofd staan en dat hun administratieve positie niet is verbeterd. Zij hebben nog steeds de leiding van een dienst die administratief de omvang van een eenheid heeft, doch de rechtspositie daarvan mist. De Commissie heeft aldus een noodzakelijke maatregel getraverseerd door drie adviseursposten in te stellen, terwijl de daarop benoemde ambtenaren hiërarchisch nog steeds onder hun afdelingshoofd staan, en uiteraard via hem onder het gezag van een directeur of directeur-generaal, terwijl volgens de omschrijving in het wijzigingsbesluit van 4 mei 1978 de „adviseur” onder het gezag van een directeur-generaal of directeur dient te staan. Er bestaat tegenstrijdigheid tussen enerzijds de opstelling van verweerster in de brief van de heer Ortoli van 19 september 1975 en de brief van de heer Tugendhat van 13 juli 1979, waarin wordt erkend dat de bestaande situatie onbevredigend is; en anderzijds de bewering in het verweerschrift dat de bestaande structuur thans de enig mogelijke is. De instelling van adviseursposten is bovendien de slechtst denkbare oplossing, daar zij niet bijdraagt tot verbetering van het beheer van de onbestuurbaar geworden secties van de dienst. Door deze posten in te stellen heeft de Commissie erkend dat de huidige structuur niet gerechtvaardigd is, doch zonder overigens de verdenking te kunnen wegnemen dat die instelling slechts is geschied ter misleiding van het Parlement, waar de Com-

missie een aantal vragen waren gesteld over de structuur van haar diensten.

- d) Schending van verweersters bijstandsverplichting tegenover haar ambtenaren (artikel 24 van het Statuut)

Verweester bevestigt nogmaals haar voornemen geleidelijk over te gaan tot herstructurering van haar diensten te Luxemburg, waneer zulks in de toekomst noodzakelijk zou zijn. Zij wijst in dit verband op haar antwoorden op desbetreffende vragen van het Parlement en van de sectiehoofden van de DVMLT. De instelling van de nieuwe adviseursposten in de rang L/A 3 is een eerste stap ter verwezenlijking van dat voornemen. Er zijn echter geen toezeggingen gedaan met betrekking tot de termijn waarbinnen die herstructurering moet zijn voltooid; vanaf het begin is erop gewezen dat deze in verband met de budgettaire mogelijkheden in etappes zal geschieden. In het kader van de begroting moeten nu eenmaal bepaalde prioriteiten worden gesteld en het is niet mogelijk aan alle aanvragen te voldoen. Dit is duidelijk uiteengezet in haar antwoord van 18 juni 1979 op de schriftelijke vraag van het parlementslid Lagorce, dat onder meer de volgende passage bevat: „De Commissie is voornemens om in

verband met de aanpassingen die nodig zullen blijken als gevolg van de uitbreiding, aan de begrotingsautoriteiten voorstellen voor te leggen tot wijziging van de structuur van haar diensten. In dat algemene kader zal ook de structuur van de diensten te Luxemburg worden onderzocht.”

Verzoekers antwoorden dat ook deze verklaring van de Commissie moet worden gezien in het kader van niet nagekomen beloften en dat budgettaire moeilijkheden niet mogen prevaleren boven het recht. Zij vragen het Hof derhalve hun vordering toe te wijzen en verweester te verplichten onverwijld tot de herstructurering over te gaan.

IV — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 6 juni 1981 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door verzoekers, te dezen vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, en de Commissie, te dezen vertegenwoordigd door R. Andersen, advocaat te Brussel.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 9 juli 1981 conclusie genomen.

In rechte

1. Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 16 augustus 1980, hebben A. Bellardi-Ricci, D. Kleymans, J. Goetschalkx, S. Bauer en E. Rittweger, ambtenaren in de rangen L/A 3 en L/A 4 bij de dienst vertalingen op middellange en lange termijn van de Commissie te Luxemburg, beroep ingesteld tegen de stilzwijgende weigering van de Commissie om genoemde dienst te herstructureren door omzetting van bestaande secties in afdelingen,

met herwaardering van de posten van sectiehoofd tot posten van afdelingshoofd in de rang L/A 3.

- 2 Opgemerkt zij dat de Commissie, vooruitlopend op die herstructurering, drie L/A 3-posten heeft ingesteld, die als „adviseurs”-ambten werden omschreven en aan drie van de verzoekers werden toegewezen. Daar de betrokkenen deze maatregelen niet voldoende achtten, richtten zij op 12 juli 1978 gezamenlijk een brief aan de voorzitter van de Commissie, die op het secretariaat-generaal van de Commissie werd ingeschreven als een verzoek in de zin van artikel 90, lid 1, van het Statuut.
- 3 Vervolgens hebben verzoekers ieder afzonderlijk bij brief van 21 juni 1979, ingeschreven op het secretariaat-generaal van de Commissie op 22 juni 1979, een verzoek in de zin van artikel 90, lid 1, van het Statuut ingediend, waarin zij de Commissie uitnodigden alle nodige administratieve en budgettaire maatregelen te nemen voor de omzetting van de posten van sectiehoofd in posten van afdelingshoofd in de rang L/A 3. Bij brief van 17 januari 1980, ingeschreven op 21 januari 1980, hebben zij bij het tot aanstelling bevoegd gezag een klacht in de zin van artikel 90, lid 2, van het Statuut ingediend tegen de stilzwijgende afwijzing van hun verzoek.

Ontvankelijkheid

- 4 De Commissie voert twee middelen aan tegen de ontvankelijkheid van het beroep.
- 5 In de eerste plaats stelt zij dat de brief die de sectiehoofden van de dienst Vertalingen op middellange en lange termijn waaronder ook verzoekers, op 12 juli 1978 tot de voorzitter van de Commissie hebben gericht en waarin zij vroegen om in de rang L/A 3 te worden ingedeeld, een verzoek was in de zin van artikel 90, lid 1, van het Statuut; de inschrijving van deze brief op 7 september 1978 vormde het beginpunt van de in artikel 90, lid 1, bedoelde termijn van vier maanden, die bepalend is voor de verdere in artikel 90, lid 2, vastgestelde termijnen. Toen deze termijnen waren verstreken, waren verzoekers niet meer gerechtigd een individueel verzoek van dezelfde strekking als het gezamenlijke verzoek van 12 juli in te dienen.

- 6 Het tweede middel van de Commissie betreffende de ontvankelijkheid is ontleend aan de omstandigheid, dat het verzoekschrift op 18 augustus 1980 in het register van het Hof is ingeschreven, terwijl dit uiterlijk op 17 augustus 1980 had moeten geschieden.
- 7 Met betrekking tot het eerste middel betreffende de ontvankelijkheid betogen verzoekers, dat de brief van 12 juli 1978 niet kan worden aangemerkt als een verzoek in de zin van artikel 90, lid 1, van het Statuut, aangezien daarbij geen gebruik is gemaakt van de daartoe bij interne regeling van de Commissie voorziene verzendformulieren en de brief voorts noch het woord verzoek noch een overeenkomstige term bevatte. Het zou gaan om een gewone brief in het kader van de briefwisseling met de Commissie. Bijgevolg zouden de termijnen eerst zijn gaan lopen op 22 juni 1979, de datum waarop het individuele verzoek van elk van verzoekers was ingeschreven.
- 8 Met betrekking tot het tweede middel betreffende de ontvankelijkheid merken verzoekers op, dat hun verzoekschrift in feite op 16 augustus 1980 is ingediend, en op 18 augustus daaropvolgende in het register is ingeschreven met de vermelding „ontvangen op 16 augustus 1980”, hetgeen de Commissie overigens erkent. Bijgevolg zou hun beroep ontvankelijk zijn, daar het is ingesteld binnen de beroepstermijn, die op 17 augustus 1980 verstreek. Zij merken voorts op, dat volgens artikel 80, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering, de verzoeker een beroep kan instellen tot het einde van de werkdag die volgt op de dag waarop de termijn verstrijkt, wanneer deze dag een zondag of een wettelijk erkende feestdag is, en dat het beroep bijgevolg ook ontvankelijk zou zijn geweest wanneer zij het op maandag 18 augustus 1980 hadden ingesteld.
- 9 Wat het eerste middel betreft, moet worden opgemerkt dat een schriftelijk verzoek, zelfs indien het niet uitdrukkelijk naar artikel 90 van het Statuut verwijst en ook niets bevat wat als een verwijzing kan worden opgevat, niettemin een verzoek in de zin van genoemde bepaling kan zijn, wanneer het naar zijn inhoud een uitnodiging is aan het betrokken gezag om een besluit te nemen.
- 10 In de omstandigheden van het geval zij er evenwel op gewezen, dat de brief van 12 juli 1978 niet kan worden losgemaakt uit het verband van de jarenlange briefwisseling tussen de verschillende belanghebbenden van de dienst Vertalingen op middellange en lange termijn en de achtereenvolgende voorzitters van de Commissie. Naar zijn inhoud is het schrijven van 12 juli 1978

te beschouwen als één van een reeks brieven die ten doel hadden de Commissie te bewegen tot de door verzoekers gewenste herstructurering van de dienst over te gaan, en niet als een verzoek in de zin van artikel 90 van het Statuut.

- 11 Opmerking verdient voorts dat een der verzoekers in de onderhavige zaak de brief van 12 juli 1978 niet had ondertekend, zodat, ook indien die brief als een verzoek in de zin van artikel 90 van het Statuut ware te beschouwen, het beroep voor wat hem betreft, ontvankelijk zou zijn en in ieder geval ten gronde zou moeten worden onderzocht.
- 12 Hieruit volgt, dat het eerste middel van de Commissie betreffende de ontvankelijkheid van het beroep moet worden verworpen en dat, waar het tweede middel feitelijk ongegrond is, het beroep ontvankelijk moet worden verklaard.

Ten gronde

- 13 Verzoekers stellen dat de Commissie, door te weigeren tot herstructurering van de dienst over te gaan, inbreuk maakt op artikel 5, lid 3, van het Statuut, volgens hetwelk voor de ambtenaren die tot een zelfde categorie of groep behoren, dezelfde bepalingen met betrekking tot de loopbaan gelden.
- 14 Zij verwijten de Commissie voorts te hebben gehandeld in strijd met het non-discriminatiebeginsel en het beginsel van gelijke behandeling van de ambtenaren, door voor de dienst te Brussel lichtere aanwervingscriteria te hanteren dan, die welke ten tijde van hun benoeming tot sectiehoofd gebruikelijk waren; daardoor zouden de aanwervingsvoorwaarden van standplaats tot standplaats verschillen, met het gevolg dat de handhaving van de bestaande structuur van de dienst te Luxemburg tot een lagere waardering van hun functies had geleid; dit nu zou door de gevraagde herstructuering moeten worden hersteld.
- 15 Zij merken op, dat de vrijheid van de instellingen bij de inrichting van hun diensten door 's Hofs rechtspraak slechts wordt erkend behoudens de bescherming van de statutaire rechten der ambtenaren, en dat — volgens die-

zelfde rechtspraak — de mogelijkheid van een uiteenlopende organisatie van overeenstemmende diensten slechts bestaat voor zover die diensten tot verschillende instellingen behoren en niet wanneer het gaat om diensten van dezelfde instelling.

- 16 Voorts beroepen verzoekers zich op een op 4 mei 1978 in werking getreden besluit van verweerster tot wijziging van de omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden die verbonden zijn aan de in bijlage I-A van het Statuut van de ambtenaren genoemde standaardfuncties voor de groep van de talendienst, volgens hetwelk „adviseurs” onder het gezag van een directeur-generaal of directeur staan. Dit besluit zou door de Commissie zijn miskend, want als gevolg van haar weigering de betrokken dienst te herstructureren, zouden diegenen onder verzoekers, die tot adviseur zijn benoemd, geen andere functie of tewerkstelling hebben kunnen krijgen, doch nog steeds de functie van sectiehoofd vervullen. Bovendien zouden zij hiërarchisch nog onder hun afdelingshoofd staan, hetgeen in strijd zou zijn met de omschrijving in het wijzigingsbesluit van 4 mei 1978.
- 17 Tenslotte verwijten verzoekers de Commissie, haar bijstandsverplichting tegenover haar ambtenaren overeenkomstig artikel 24 van het Statuut niet te zijn nagekomen.
- 18 Gelet op deze middelen, moet worden geconstateerd, dat ook al gelden volgens artikel 5, lid 3, van het Statuut „voor de ambtenaren die tot een zelfde categorie of groep behoren, onderscheidenlijk dezelfde bepalingen met betrekking tot aanwerving en loopbaan” artikel 4 van het Statuut bepaalt dat tot aanstelling of bevordering slechts kan worden overgegaan wanneer dit ertoe strekt „in een vacature te voorzien overeenkomstig de bepalingen van dit Statuut”.
- 19 Toetsing aan de voorwaarden met betrekking tot aanwerving en loopbaan, bedoeld in het vorenaangehaalde artikel 5, lid 3, is niet mogelijk buiten het kader dat door de organisatie van de diensten wordt bepaald. Weliswaar verplicht deze bepaling de gemeenschapsadministratie zorg te dragen voor gelijke behandeling van de ambtenaren in de verschillende categorieën voor wat de voorwaarden voor aanwerving en bevordering betreft, doch zij stelt geen beperkingen aan de vrijheid van de instellingen om bij de inrichting van de administratieve eenheden rekening te houden met verscheidene factoren, zoals aard en omvang van de hun opgedragen werkzaamheden en de budget-

taire mogelijkheden. Bijgevolg was de Commissie tegenover verzoekers geenszins verplicht om de dienst waarbij zij zijn tewerkgesteld, derwijze te structureren, dat hun de mogelijkheid werd gewaarborgd bepaalde functies te vervullen en de dienovereenkomstige bevordering te verkrijgen.

- 20 Verzoekers hebben niet weten aan te tonen, dat ten aanzien van de administratieve eenheid waarbij zij zijn tewerkgesteld, de Commissie zich bij de uitoefening van haar inrichtingsbevoegdheid heeft laten leiden door overwegingen die geen verband houden met het belang van de dienst. Met name hebben zij niet kunnen aantonen, dat de Commissie, bij haar beoordeling van de gegevens inzake de hoeveelheid werk en het personeelsbestand van de vertaaldiensten te Luxemburg vergeleken met die te Brussel, de grenzen van haar discretionaire bevoegdheid terzake heeft overschreden, temeer nu de Commissie blijkens de reeds ten gunste van de dienst te Luxemburg genomen maatregelen bereid is, geleidelijk en rekening houdend met de bestaande budgettaire beperkingen, een herstructurering in de door verzoekers gewenste zin door te voeren.
- 21 Daarbij kan noch aan een bepaald statutair recht waarop verzoekers een beroep zouden kunnen doen, noch aan de verklaringen van de Commissie zelf over haar voornemen om tot die herstructurering over te gaan, iets worden ontleend op grond waarvan de Commissie wettelijk gedwongen zou zijn deze operatie binnen een bepaalde termijn uit te voeren.
- 22 Met betrekking tot de beweerde schending door de Commissie van haar besluit van 4 mei 1978 moet worden opgemerkt, dat, nu de betrokken ambten niet in het organigram van de dienst voorkomen, het de Commissie niet mogelijk was de vertaalsecties om te zetten in afdelingen en aan het hoofd daarvan afdelingshoofden te benoemen. Men kan derhalve niet staande houden dat diegenen van verzoekers, die in deze — beperkte en partiële — reorganisatiefase tot adviseur in de rang L/A 3 zijn benoemd en die nog steeds dezelfde functie vervullen als hun collega's in de rang L/A 4, in hun administratieve positie achteruit zijn gezet doordat ook voor hen de hiërarchische onderschikking is blijven bestaan, waarin bedoelde collega's zich noodzakelijkerwijs nog bevinden.
- 23 Wat de bijstandsverplichting van artikel 24 van het Statuut betreft, kan worden volstaan met op te merken dat deze bepaling ziet op de verdediging van

de ambtenaren door de instelling tegen handelingen van derden, en niet tegen handelingen van de instelling zelf, het toezicht waarop in andere bepalingen van het Statuut wordt geregeld.

- 24 Het beroep dient mitsdien te worden verworpen.

Kosten

- 25 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen.
- 26 Verzoekers zijn in het ongelijk gesteld.
- 27 Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen terzake van de beroepen van personeelsleden van de Gemeenschappen gemaakt, te hunnen laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

rechtdoende:

1. Verwerpt het beroep.
2. Verstaat dat elk van partijen de eigen kosten zal dragen.

Due

Pescatore

Chloros

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 17 december 1981.

De griffier

A. Van Houtte

De president van de Tweede kamer

O. Due